

ABD ile birlikte yürümek

Garbis ALTINOĞLU

24 Aralık 2018

Ezilen Kürt halkının, ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı da içinde olmak üzere meşru haklarını kararlı bir biçimde savunmak Türk devrimcilerinin ve Türkiye devrimci hareketinin en önemli görevlerinden biri olagelmıştır. Bu görevin her zaman enternasyonalist bir anlayışla yerine getirilmediği yadsınamaz bir gerçek. Ancak bir başka gerçek de bu hareketin önemli bir bölümünün Kürt halkı ve ulusal hareketiyle dayanışma görevini uzun süredir, kuyrukçu ve tasfiyeci bir anlayışla yerine getirmeye çalışmakta olmasıdır. Bu kuyrukçu ve tasfiyeci anlayışın özü Marksizmin ulusal soruna ilişkin çizgisinden uzaklaşmak, Türkiye devriminin zorluklarından kaçmak, Kürt ulusal hareketine yaslanarak politika yapmak ve ulusal hareketin pro-ABD çizgisinin kaçınılmaz bir sonucu olarak anti-emperyalizmden uzaklaşmaktır.

Yazdıklarımı izleyenler Kürt ulusal hareketinin yaşadığı savrulmayı, hem de 1990'ların başlarından bu yana, yani yıllardır pek çok makalemden, yeniden ve yeniden ele almış olduğumu anımsayacaklardır. Ama ben burada, Türkiye devrimci hareketinin önemli bir bölümüne egemen olmuş olan kuyrukçu ve tasfiyeci anlayışın sonuncu ögesi, yani anti-emperyalizmden uzaklaşma ve bu uzaklaşmanın anlamı üzerinde duracağım. ( Metin Kayaoğlu'nun bu konuyu ele alan bir yazısının okunması yararlı olacaktır. Teori ve Politikadergisinin Yaz 2017 tarihli 74. sayısında yayınlanan 'Amerikan piyadeliği' meselesi ve Batı uygarlığının sivil piyadeliği başlıklı bu yazıya şu linkten erişilebilir: <http://www.teorivepolitika.net/index.php/okunabilir-yazilar/item/612-amerikan-piyadeliği-meselesi-ve-batı-uygarlığının-sivil-piyadeliği>)

ABD'nin en büyük ve en güçlü emperyalist devlet konumunun kesinleştiği

tarix yani, kabaca 1945 sonrası, ABD emperyalizmi karşıtlığıyla örtüşen anti-emperyalizmin, yani birincisinin ikincisinin ana ögesi hline geldiği bir dönemdi ve hlda böyledir. Gerek Türkiye ve gerekse dünya ölçeğinde kendini sol sayan ya da solda tanımlayan TÖM parti, örgüt ve çevreler ABD emperyalizmine karşı kimi reformist, kimi ise radikal düzeyde bir söylem ve/ ya da duruş sergilemişlerdir. Bu söylem ve/ ya da duruş en geri ve en pespaye reformist sol örgütler tarafından da -en azından kğit üzerinde ya da biçimsel olarak- kabul edilmiştir. Bir başka deyişle, devrimcilik ya da radikalizm düzeyleri ne olursa olsun bu söylem ve/ ya da duruş, her tür ve renkten sol örgütlerin, sol kategorisi içine yerleştirilmesi için OLMAZSA OLMAZ bir nitelik taşımıştır. Ve devrimci olmanın/ sayılmanın en önemli ölçütlerinden biri olan ABD emperyalizmi karşıtlığı asla sorgulanmamış, sorgulanması akla bile gelmemiş/ getirilmemiştir.

Ancak özellikle son yıllarda, Türkiye devrimci hareketinin Suriye Kürtleri'nin başat örgütü PYD ile birlikte hareket etme yolunu seçen ögeleri bu alanda köklü bir değişiklik yaşıyorlar bu Türkiyeli örgütlerin, ABD ile askerve giderek siyasal bir yakınlaşma içine girmiş olan PYD'nin ve onun askerörgütü YPG'nin yanında durmaları onları da anti-emperyalizmden ve dolayısıyla devrimcilikten uzaklaştırmaktadır. Bir başka deyişle bu, salt teorik ve siyasal bir eğilim olarak kalmamakta, Halkların Birleşik Devrim Hareketi dolayımıyla Suriye Kürt ulusal hareketiyle bir çeşiteylem birliğikurmuş olan bu örgütleri pratikte de ABD emperyalistleri ile yanyana hareket etmek zorunda bırakmaktadır. Herhilde sadece kendisini devrimci olarak tanımlayan bir insan değil, aklını ve sağduyusunu yitirmemiş olan herhangi bir insan, YPG saflarındaki bazı Türkiyeli devrimci örgütlerin Amerikalı komutanlarla birlikte IŞİD ve benzer İslmterör örgütlerine karşı savaşmalarını içine sindiremeyecek, bunu şu ya da bu gerekçeye dayanarak meşru göstermeye kalkışmayacaktır.

[Türkiye devrimci hareketinin bünyesinde ortaya çıkan bu sözünü ettiğim olumsuz gelişmenin onyıllar öncesine uzanan kökleri olmadığı sanılmasın. Ulusal devrimci bir hareket olarak doğan PKK, 1990'ların başlarından itibaren bazan başını ABD'nin çektiği emperyalist sisteme, bazan da Türkiye'yi yöneten gerici kliklere sayısız kez göz kırpmış ve onlara yeniden ve yeniden uzlaşma ve hattbağlaşma çağrıları yapmıştı. Türkiye devrimci hareketi PKK'nin o günlerden başlayarak yavaş yavaş ulusal devrimci niteliğini yitirmesine ve giderek ulusal reformist bir harekete dönüşmesine yol açan olumsuz evrimi karşısında genellikle suskun kaldı ve gereken ideolojik-siyasal savaşımı vermekten kaçındı. Bu kaçınma tutumu ulusal sorunun ancak emperyalizme ve yerel gericiliğe karşı savaşım içinde ve bir işçi-emekçi Sovyetik rejiminin

kurulmasıyla çözüme kavuşturulabileceğini ileri süren Marksizm-Leninizmin ilkesel duruşunu savunmaktan çekinme ve cayma ve PKK'nin örgütsel gücü, silahlı eylemleri ve kitlesel varlığı karşısında bir tür siyasal aşağılık kompleksi duyma ve secdeye gelme biçimini almaktaydı. Türkiye devrimci hareketinin PKK'nin olumsuz evrimi sırasında esas itibarıyla sessiz kalmasına sadece üç örnek vermekle yetineyim:

a) Öcalan, 1991 gibi görece erken bir tarihte NATO hakkında şunları söylüyordu:

Her şeyden önce, Sovyetler Birliği'nde, Yugoslavya'da ve hattı dünyanın birçok alanında küçük halkların bağımsızlık mücadeleleri tırmanmaktadır. Bir kere Türkiye'nin şu üniter devlet' politikasını eskisi kadar ABD de içinde olmak üzere uluslar arası ortama dayatması mümkün değildir. Varşova Paktı dağıldı. NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununun, hattı bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal bir kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği'ni, Yugoslavya'yı ve Çekoslovakya'yı alıyor, yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır. Türkiye'den üniter devlet' anlayışını terk etmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamalıdır. (1)

b) Öcalan 13 Ekim 1995'de ABD Başkanı Bill Clinton'a yazdığı mektupta, kendilerinin komünist olmadığına yemin billah ediyor ve dünya halklarının bu baş düşmanlarından barış, demokrasi ve istikrar sağlaması yolundaki beklentisini şöyle dile getiriyordu:

Şunu bir kez daha taahhüt ederim ki Partimiz ideolojik anlamda klasik komünist partilerden farklı olduğu gibi, Türkiye'nin mevcut sınırlarını değiştirme ve mutlaka ayrılma gibi ısrarlı bir çabamızın olmadığını belirtmek istiyorum. Ayrıca her türlü terör faaliyetini de reddediyoruz. Hem Kürt ve Türk halklarının içinde bulunduğu bu acı duruma son vermek ve hem de bölge barışı ve istikrarı için Parti olarak barışçıl bir çözüme hazır olduğumuzu iletmek istiyorum Desteyinizin bir halkın katliamını durdurmak, kültürel kimliğini korumak, demokratik ve siyas haklarını kazanmak için gayet önemli olduğuna içtenlikle inanmaktayım. (2)

c) ABD'nin 7 Ekim 2001'de Afganistan'a saldırısından sonra ve Irak başta olmak üzere diğer Ortadoğu ülkelerine de saldıracağının ortaya çıktığı bir tarihte PKK Parti Meclisi Ocak 2002'de 5. Genel Toplantısını gerçekleştirdi. Bu toplantının sonuç bildirgesinde şöyle deniyordu:

Değişim süreci hangi yöntemlerle yaşanırsa yaşansın, sonuçta 21. yüzyıla

damgasını vuracak olan yeni uluslararası sistem, insanlığın her alanda yaşadığı küresel bütünleşmeye uygun olarak daha demokratik, barışçıl ve iş birliğini esas alan bir karakterde olacaktır(3)

Açıkça görülüyor ki Irak üzerinde yoğunlaşan mücadelenin bölgesel ve uluslararası karakteri vardır ve bu mücadele eski sistem ile yeni sistem, eski statüko ile yeni statüko arasındaki bir mücadele olmaktadır. Önümüzdeki süreçte siyas ve asker düzeyde daha da keskinleşerek çözüm yaratmaya çalışacak olan böyle bir mücadelede Partimizin ve halkımızın yeri, hiç kuşkusuz Kürdü inkr eden ve yok etmek isteyen eski statüko cephesinde değil, yeni bir sistem yaratmak isteyen değişim cephesinde olacaktır. (4)

Eski hlinin bir gölgesi konumunda bulunan Türkiye devrimci hareketinin, bugün yaşamakta olduğu hazin durumun maddi kökenleri işte bu ve benzer gerici görüşlerin dile getirilmesi ve dayatılması karşısında sessiz kaldığı ve bu pro-emperyalist ideolojik-siyasal saldırıya boyun eğdiği bu geçmişte yatmaktadır.]

Devam edelim. Bu olumsuz gelişmenin bugün vardığı aşama, Türkiye devrimci hareketinin tarihinde çok önemli bir dönüm ya da kırılma noktası oluşturmaktadır. Yaşı, 1910'ların son yıllarını başlangıç alacak olursak 100 yılı, 1960'ların son yıllarını başlangıç alacak olursak 50 yılı bulan bu hareketin tarihinde böylesi bir geriye savrulma ilk kez yaşanıyor. ABD ile birlikte yürüme olarak adlandırılabilir olan bu yıkıcı ve tasfiyeci yönelimi benimseyen örgütlerin ve onların şimdiki liderlerinin hemen hemen hepsinin köklerini, 1960'lı yılların sonlarının THKP-C, THKO ve TKP (M-L) gibi üç ana devrimci hareketinden almış olmaları ve kendi literatürlerinde hlo devrimci geçmiş referans göstermeleri, yaşanan sürüklenmeyi daha da çarpıcı ve daha da trajik kılıyor. Üstelik, siyasal gericilikle yakınlaşma doğrultusunda atılan bu adım, dünya halklarının baş düşmanı ABD'nin, kapitalizmin eşitsiz gelişmesi yasası uyarınca ciddi bir gerileme yaşadığı ve bu gerileme sürecini durdurmak için özellikle İslm jeografisinde daha da azgın bir saldırıya giriştiği bir dönemde ortaya çıkmış bulunuyor. Yani bu adım, başını ABD emperyalist saldırganlarının Kuzey Afrika'dan Orta Asya'ya kadar uzanan alanda milyonlarca ve milyonlarca insanın kanına girdiği, asker harcamalarını hızla arttırdığı ve rakip devletleri bir nükleer holokostla tehdit ettiği bir dönemde yaşanmakta ve demek oluyor ki, tasfiyeciliğin en çıplak ve en kaba tablosu olarak nitelendirilmeyi hak etmektedir.

Şunları da eklemeli: Bilebildiğim kadarıyla bu stratejik rota değişikliğine Halkların Birleşik Devrim Hareketi içinde yer almayan diğer Türkiyeli sol örgütlerden de güçlü bir itiraz gelmemiştir. Dahası bu rota değişikliği, Türkiye

sol hareketinin yayın organlarında ve HBDH içinde yer alan örgütler ve bu hareket içinde yer almayan örgütler içinde ciddi, derinlikli ve kapsamlı bir tartışmanın konusu olmamıştır. HBDH içinde yer alan örgütlerin bazı militanlarının IŞİD vb. terör örgütlerine karşı savaşmaları ve bu savaşta şehitler vermeleri ise, ne yazık ki bu sürecin niteliğini ve ideolojik-siyasal rengini ne etkiler ve ne de değiştirir.

(1)Ekim Seçimi Sonuçlarının Türkiye Halk Güçlerinin Önüne Koyduğu Görevler ve Bu Görevlerin Gerçekleştirilmesinde Kürdistan'daki Kurtuluş Savaşının Oynayacağı Rol,Serxwebun, Kasım 1991, Sayı: 119.

(2)Özgür Politika, 22 Ekim 1995.

(3)Yeni Adım,Özgür Politika, 6 Şubat 2002.

(4)aynı yerde.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)